

Via Domnului

Marti, 18 mai 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

La ce folosește Via Domnului, dacă ea nu produce nimic pentru Stăpânul ei și totul pentru administratorii ei?

Nu folosește la nimic, și de aceea Via va fi smulsă, mai devreme sau mai târziu.

Parabola despre Via Domnului este o imagine puternică și tulburătoare despre realitatea în care se află biserica rămășiței, în dimensiunea ei colectivă, chiar în aceste zile de pe urmă. Ea este folosită atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament cu același ton de prevestiri sumbre. Cea din Vechiul Testament s-a împlinit la literă, și nu avem nicio îndoială că aceasta din Noul, care ne privește pe noi în cel mai înalt grad, va rămânea fără urmări.

Prima a avut un final dramatic, corect exprimat în cartea lui Isaia: „Prea Iubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă.

I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre, și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei, și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.

‘Acum, deci – zice Domnul – locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea!

Ce aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?

Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată, spini și măracini vor crește în ea! Voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea.’

Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo, iată strigăte de apăsare!” (Isaia 5:1-7).

Ca o împlinire dramatică a acestei iubitoare avertizări, în anul 34 Via a fost abandonată de Proprietar, la cererea expresă a administratorilor, rostită în adunarea cea mai înaltă a națiunii. De secole Via producea doar pentru administratori, și toate activitățile erau concentrate în scopul acesta. Scopul lui Dumnezeu era neglijat, uitat, refuzat, deși solii Împăratului au vorbit „în fiecare dimineață” (Ier 7:25) a generațiilor poporului lui Dumnezeu.

Ceea ce a produs acest tumult de patimi clericale în adunarea augustă a poporului a fost Calea lui Dumnezeu din Sanctuar, exprimată simplu și clar de martirul Ștefan. Dar ei s-au împotrivit Duhului Sfânt în lucrarea Lui majoră de a curăți templul inimii pentru realizarea Nunții. Via Domnului a rămas pustie, producând până în ziua de azi numai spini și măracini.

Domnul Hristos reia această temă a viei din cartea lui Isaia, și o aplică fără dubii conducătorilor lui Israel, oamenii care au interceptat lumina, astfel ca ea să nu ajungă la popor. Să urmărim întregul pasaj:

„Un om a sădit o vie, a arendat-o unor vieri și a plecat într-o altă țară, pentru o vreme îndelungată.

La vremea roadelor a trimis la vierii un rob, ca să-i dea partea lui din rodul viei. Vierii l-au bătut, și l-au trimis înapoi cu mâinile goale.

A mai trimis un alt rob; ei l-au bătut și pe acela, l-au batjocorit, și l-au trimis înapoi cu mâinile goale.

A mai trimis un al treilea rob; ei l-au rănit și pe acela, și l-au scos afară.

Stăpânul viei a zis: ‘Ce să fac? Am să trimit pe fiul meu prea iubit; poate că îl vor primi cu cinste.’

Dar vierii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei și au zis: ‘Tată moștenitorul; veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră.’

Și l-au scos afară din vie, și l-au omorât. Acum, ce le va face stăpânul viei?

Va veni, va pierde pe vierii aceia, și via o va da altora” (Luca 20:9-16).

Desigur, vierii acelei vremi nu au fost prea fericiți cu interpretarea Lui: „Când au auzit ei cuvintele acestea, au zis: „Nicidecum!””

„Nicidecum”? Dar ce voiau, să se facă stăpâni pe poporul lui Dumnezeu pentru eternitate? Să întrețină via doar ca aceasta să producă minimul necesar pentru viața lor confortabilă și lipsită de griji?

Via Domnului, poporul Său, are un scop unic: Apariția Miresei lui Hristos, o biserică „slăvită, fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Dacă vreți, în cuvintele inspirației, o biserică făcută „continuarea întrupării lui Hristos.” Fără acest scop, Via Domnului nu folosește la nimic. Este o simplă altă instituție de generat profit pentru administrație. O mașină de făcut bani după regulile lui Mamona și pentru batjocorirea lui Hristos.

Tot ce dorește Stăpânul este „sămânța dumnezeiască,” așa cum spunea Maleahi (Mal 2:15).

În 1888, Stăpânul Viei a trimis doi robi la administratorii poporului Său, deoarece venise ziua când omenirea și universul aveau nevoie să vadă Rada Duhului în formarea unui popor care să devină Mireasa lui Hristos. Aveau nevoie să vadă „sămânța dumnezeiască,” un „sad al Domnului” și „terebinți ai neprihăririi,” astfel ca neamurile să știe că „Eu sunt Domnul” (Eze 36:23).

Dar vierii au mers pe drumul părinților lor, pe „calea împăraților lui Israel.” I-au scos afară din vie, i-au bătut și i-au trimis la Stăpânul lor cu mâinile goale. Mesajul era clar: „Aceasta este singura roadă pe care o are Via pentru Tine.”

Și de atunci lucrurile merg pe același drum. Tot ce a oferit Via Stăpânului ei a fost batjocură și dispreț față de servitorii Lui trimiși să ceară partea de rod a Proprietarului.

De câte ori a venit un servitor cu mesajul că Via trebuie să producă Rada, acea roadă pe care o așteaptă Hristos spre a fi eliberat din poziția de Mijlocitor, de atâtea ori servitorul a fost tratat cu brutalitate și „scos afară din Vie.”

Istoria aceasta uluitoare se întâmplă chiar sub ochii noștri. Dumnezeu a început să lucreze „pe o cale foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor,” trimițând la vierii Săi oameni pe care nu te așteptai să-i vezi în lucrarea lui Dumnezeu sub nicio formă. Ei sunt „leproși” în cel mai profund sens, fiind obligați să strige „necurat, necurat” pe oriunde călătoresc prin Via Domnului. Mesajul lor este simplu și clar: A sosit vremea ca Via să producă, în sfârșit, Rada Duhului, obiectul final al existenței ei: Mireasa lui Hristos.

Ei bine, răspunsul celor mai mulți dintre vierii noștri este exact același: „Nicidecum.” Ei nu vor ca Via să producă altceva decât suma minimală a resurselor pentru administrarea ei. Partea cuvenită Proprietarului pur și

simplu nu contează pentru ei, deși aceasta este singura rațiune a existenței acestui popor milenar.

Oamenii „nu trebuie să audă aceste lucruri,” așa cum spunea unul dintre administratorii viei locale. Și ca oamenii să nu audă „aceste lucruri,” că Hristos ne așteaptă la Nuntă, la unirea dintre divin și uman, au început să scoată din Vie pe acești tulburători ai păcii. Îi fac să se întoarcă „cu mâinile goale” la Stăpânul Viei, fără să aibă habar de gravitatea extremă a gestului lor.

Acum înțelegem mai bine ca niciodată acuzațiile cumplite pe care Martorul credincios le aduce îngerului bisericii Laodicea. Nu există ticăloșie și orbire mai mare decât să repeți, în anul 2009, procedura reprobabilă a vrăjmașilor lui Hristos de acum 2000 de ani, și totuși să crezi că ești dedicat cauzei lui Dumnezeu și că urmărești binele lucrării. Să studiezi și să condamni o viață întreagă păcatele Sinedriului, iar apoi să faci exact același lucru ca și ei când vine timpul cercării tale, este cea mai mare tragedie care poate veni peste un pastor adventist.

Ce se întâmplă astăzi este o dovadă elocventă că vrăjmășia împotriva lui Hristos nu a încetat, și că dorința de a-L ucide este adânc înrădăcinată în inima despărțită de Dumnezeu. Câtă dreptate avea sora White când spunea că, dacă Hristos ar fi fost în persoană la sesiunea din 1888, frații noștri L-ar fi tratat exact la fel cum L-au tratat iudeii.

De atunci El continuă să fie răstignit în persoana solilor Săi, de câte ori aceștia vin să ceară vierilor partea cuvenită Stăpânului Viei.

Vierii contemporani pot să ne batjocorească; pot să ne scoată afară din Vie; pot să ne trimită cu mâinile goale înapoi la Stăpânul Viei. Un singur lucru nu pot să facă: Să împiedice Nunta, și implicit pregătirea Miresei. Ioan a văzut evenimentul din viitorul nostru imediat, eveniment căruia i-au urât de bine, de departe, toți prietenii Mirelui.

Prin atitudinea lor arogantă față de slujitorii Împăratului, ei nu fac decât să demonstreze că o Vie care produce mult pentru administratori, și nimic pentru Stăpânul ei, este sortită pieirii. Nu există soluție pentru evitarea acestui final catastrofal.